

40 DANA ZA ŽIVOT

37. dan, 31. 10. 2024.

Nakana:

Molimo kako bismo pomogli svima koji su sudjelovali u abortusu da znaju da nije kasno pitati za Božji oprost.

Sveto pismo:

Onda reče: »Isuse, sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje.« (Lk 23, 42)

Razmatranje:

Blago krotkima, jer će oni baštiniti zemlju!

Braćo! Živimo u doba, kad je u svijetu nanovo zavladao načelo: oko za oko, zub za zub! Demon mržnje izgleda da je nadvladao anđela ljubavi, bog rata izgleda da je postao idolom naroda, umjesto da se klanjaju Bogu mira i ljubavi.

No bilo kako bilo, duh evanđelja ostaje isti, i on će odnijeti konačnu pobjedu. Ali i konačnu nagradu. Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju! A riječ Kristova neće nikad proći.

Izgleda, da su već stari poganski filozofi razumjeli istinu, da jedna topla sunčana zraka može proizvesti više zelene trave na livadi nego hiljade zrna tuče i leda. Kažu, da su se Sokrat, Antigon, Anaksagora i drugi poganski filozofi godinama trudili, da postanu gospodari svojih čuvstava i vježbali se u strpljivom podnošenju pogrda od strane bližnjih. Sigurno je, da ih pri tome nije vodila ljubav prema Kristu, jer ga nisu ni poznavali. Vodio ih je prirodni osjećaj, da je srdžba nešto sramotno, i da ne dolikuje razumnom biću kao što je čovjek. Bila je to čisto naravna moralna krepost.

Više od ovih napredovali su kršćani, koji su imali pred očima zapovijed i opomenu Kristovu: »Tko se srdi na brata svojega, bit će kriv sudu: tko reče bratu svome raka, bit će kriv skupštini: a tko reče bratu svome budala, biti će kriv paklu ognjenome!« (Mt 5, 22) Mnogima je to dalo i daje snage da postanu gospodari samoga sebe i ne dadu se izazvati gnjevom, nego na prostotu odgovaraju finoćom, na bijes odgovaraju blagošću, na klevete mirom duše. Ako po nesreći i padnu, brzo se vraćaju, prema onoj riječi sv.

Pavla: Sunce neka ne zađe nad gnjevom vašim! (Ef 4, 26) To je već kršćanska krepost, ali redovita, obična kršćanska krepost.

Najviše su odskočili oni, koji iz čiste ljubavi prema Bogu, prema Kristu Spasitelju, znadu bez ikakva uzrujavanja prijeći preko svake uvrede, pogrde, napadaja, što više smatraju se sretnima, da im se pruži takova prilika. To je krepost ne samo kršćanska, nego heroička krepost. Sv. Maria Klemens Hofbauer, gledajući bijedu zapuštene djece, kojima su očevi izginuli u ratu, odluči da osnuje jedno sirotište za njih. Počne u tu svrhu marljivo sabirati po gradu. Put ga nanese i u jednu gostionu, gdje je upravo strastveno igralo društvo kartaša. Svetac se mirno približi i ispruži ruku prema jednome od kartaša uz riječi: »Molim vas nešto milostinje za moje siromake!« Sav bijesan ustane jedan od njih, pljune mu u lice i odgovori: »Evo vam za vaše siromake!« Da smo mi bili na mjestu svečevom, ne znam što bismo učinili. Ali on, koji je već mogao reći: »Ne živim više ja nego živi u meni Krist« (Gal 2, 20), brzo se je snašao. Izvadi iz džepa rubac, obriše lice i odgovori: »Ovo je bilo za mene, prijatelju! A sad vam molim milostinju za moje siromahe.« Kao gromom ošinit, posegne kartaš u džep, izvadi novac i dade svecu sve do posljednje pare. Taj je evo praktički iskusio i na sebi i na kartašu onu Kristovu: »Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju!« Jer ipak je ova krepost konačno jača od svake surove sile.

bl. Alojzije Stepinac, propovijed na Sve Svete,
1. 11. 1940. (1. dio)

Molitva:

Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom. Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus. Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.